RĂNITUL ÎNTRE LINII

Ce plumb mă leagă de pământ!
Ce greu mi-i trupul şi ce frânt!
Mi-i numai jumătate-al meu, —
Cealaltă-atârnă 'n ţărnă, greu.

Ce linişte-i în jur, acum!
Mi-i viaţa numai ca un fum.
Ce rece e pe faţa mea!
Şi nu-i nici ploae şi nici vânt.
Imi cad pe faţă fulgi de nea
Ca pe un bulgăr de mormânt.
Ce repede se 'nvârte 'n jur
Nisip de stele şi azur

www.dacoromanica.ro

E-aşa senin; de unde ninge?
Şi cine rana caldă-mi linge?
De unde 'n gură-atât cobalt?
Ce mult aş vrea să-mi fie cald!
Toate 's departe şi aproape, —
Şi parcă 's legănat de ape.

Nu se aude nici un tun.
Ce'nalt e cerul şi ce bun!
Nu-i nimeni, şi sunt singur tare
Cu ochii în eternitate,
Legat de rana ce mă doare.
Ce stranie singurătate!

Cu ce n'am înţeles în viaţă,
Cu propriul meu ciudat mister,
Acum sunt singur faţă 'n faţă...
Un om, între pământ şi cer...

www.dacoromanica.ro

Iar ninge tare şi mi-i frig.
Aş vrea să mă ridic, să strig
Cine-i plecat pe mine, jos?
Cine mă ia ca pe Hristos
In coborârea de pe cruce?
Cine m'apucă şi mă duce?
Cine se uită trist şi plânge;
Sărută haina mea de sânge?
Cine-i alături şi mă cheamă?

— Mamă! —

www.dacoromanica.ro